

Sz. Tóth Gyula

Tanári notesz 11.

(Kézirat – részlet)

Szőlőnyugalom. Nézd az Időképet – javasolja lendületesen Mari. Időszerű, permetezésre készülök, de felhős, esős napokban van részünk. Rohamosan növekszik a szőlő, nyúlik a vékonyka vessző, a termés apró jelei, szőlőmagzatok hintáznak rajta. A teremtés biztatása ez, a kihordás nehezebb lesz, augusztusban dől el, milyen a beérés. Addig gondolni és reménykedni, ez a mi dolgunk. De már most jön a baj, a Kőszeg-hegységben, a Ság-hegyen odalett az idei termés... leütötte a jég. Szomorúság a szőlőben. A kötözés is aktuális, szeretem csinálni, egyedül vagyok a növényt a csöndben. Esőszünetben nekilátok, jobb, ha feszül a szőlőszál, ha tapad a dróthoz, ellenáll az újabb esőhullámnak, szép sorakoznak majd a levelek. Biztató pillanatban bekeverek, talán szerencsém lesz. Bár megesett már olyan, hogy a permetezés végén nekieredt, és dacolva a természettel, esőállta után újra lepermeteztem. Szeretem ezt is. Kiválasztom a védőszert, eltervezem az adagolást, a keverést. A két sor szőlőhöz, a kábé 100 tőkéhez nem kell sok anyag, de utána még a fák, a bokrok, a zöld borostyán is megköveteli a maga adagját. Bordói lét, ezt ajánlotta a szekszárdi szőlész-borász, Klézli Feri, a kéneset, lisztharmat és peronoszpóra ellen, még egy kis tasakot beleszórok az atkákra is gondolva. Mindenki megkapja a magáét. Többfajta étkekszőlőnk van, ha jó a termés, jut belőle bőven. Ebből bort nem készítünk. És ha a szőlőmunkás inna egyet, ott van neki a csopaki olaszrizling, amit Seres Zoli hoz, a hegymagasi rizling Kisséktől, s hogy ne fogyjunk ki a jóból, időnként Török Nándi szállít a somlóhegyi barátjából, és persze a hűséges szekszárdi vörös, a Klézli-féle – barátok bora. Halkan sziszeg a permetezőgép szelepe, hull a lé. Rend van, nyugalom és szépség, ahogy Hamvas Béla írja a *Bor filozófiája* című örökbecsű könyvében. Gyakran hivatkozik rá Ködöböcz Gábor, amikor a szőlő és borkultúrát dicséri az *Agria* tavaszi számában. „Tokaj-Hegyalja az irodalom tükrében”, de nemcsak a vidék boráról szól, általában a borlegenda, a borkultusz, a bordicséret és a bormisztérium van együtt. A bor, a borívás mellett én a szőlőközeliséget, a művelést is a rítushoz sorolom a szellemi világba vezető úton. Noha még a zsenge szálak között, az apró szőlőmagzatok társaságában történik mindez, együtt vagyunk. És átérezzük a hamvasi pihetető nyugtatást: „Végül is ketten maradnak: Isten és a bor”.